ging het Blum goed. Hij paste voorbeeldig op. Later kwam de man hem ook nu en dan bezoeken, eens bracht hij hem een bloemruiker mede. „Dank je hartelijk . . . voor dezen keer," zei zijn vriend met zijn gewonen kalmen wakkeren glimlach, „maar je mag me geen geschenken meer geven. Spreken we dat af?"

„O, als ik nog maar èens in mijn leven iets voor u doen kon!" zeide Blum, en hij keek met een blik, waarin een wereld van geluk glansde, naar zijn kalmen glimlachenden weldoener, „o, als ik u nog maar eens in mijn leven mijn dankbaarheid toonen kon . . . ."

Neen, neen hij mocht er niet van spreken en moest hem beloven hem geen geschenken te geven, nooit van zijn leven . . .

Tien jaren zijn voorbijgegaan, en al dien tijd had Blum trouw zijn woord gehouden, en ferm opgepast. Hij was overgeplaatst naar een ander kantoor in een verderaf gelegen plaats, reisde veel voor de zaak, en sinds geruimen tijd had de heer Reding niets van hem gehoord. Allengs waren de brieven schaarscher en schaarscher geworden, zooals dat wel meer geschiedt in de dagelijksche levenssleur. En de burgemeester dacht wel eens even soms, dat zijn vriend hem vergeten had: dan, allengs, ging het geheele geval hem uit het hoofd: andere nieuwe gebeurtenissen vaagden de oude weg; het leven ging zijn gang; het voorval met Blum had hij vergeten temidden van de beslommeringen van zijn leven . . .

Een ontzaglijk onheil was over het land gekomen. Een wilde oorlog was ontbrand, en een machtig leger van een naburigen staat had zich op de vreedzame bedrijvige streek geworpen. De soldaten verspreidden leed en rouw in de gezinnen; ze joelden en dronken en bedreven de liederlijkste daden, en zij lieten bij hunnen doortocht een bloedig spoor van ontzetting in het eens zoo welvarende land. Men telde de dooden in eenige dagen reeds bij vele duizenden; aan de boomen bengelden de lijken van wie bij hun gruwelijke wandaden een woord van toorn of verzet hadden geuit. Wie zich in hun wanhoop hadden verweerd, waren bij dozijnen neergeschoten voor het oog van hun gezin en hun vrienden tot een bloedig, afschrikwekkend voorbeeld.

Op 'n morgen werd er wild aan de bel getrokken bij burgemeester Reding. Hij had vijandelijke soldaten op den weg gezien, en hij deed daarom zelf open.

Een barsch uitziende vreemde officier met 'n wreeden mond en afschuwelijk groote onderkaak tikte aan zijn pet, en vroeg of hij de burgemeester was. Hij zeide van ja.

„Volg mij dan onmiddellijk," gebood hij hem. Verschrikt, doch kalm wendde Reding zich om; achter hem in de gang klonk luid geschrei; zijn vrouw en groote kinderen omklemden hem huilend en jammerend, en wilden hem niet laten gaan. Dan kwamen eenige soldaten naderbij, rukten hen los, en dreven hen met de kolven van hun geweren terug de gang in. Ontdaan volgde Reding den officier.

Toen zij aan het dorpspleintje gekomen waren, snauwde deze hem toe, hem te volgen in een logement, waar vele soldaten voor de deur op wacht stonden. In een zijkamer, aan een met papieren en een landkaart bedekte tafel zat een andere officier, met dikke roode wangen en harde blauwe oogen.

„Ben je de burgemeester?" schreeuwde hij hem toornig toe.

Reding antwoordde bevestigend.

„Dan is je dood niet ver meer," bulderde de officier, terwijl hij nog rooder en dikker werd. „Die honden van boeren hier hebben een van onze soldaten doodgeschoten. We kunnen den dader niet vinden, en nu moet jij eraan gelooven. Als binnen een uur de dader niet gevonden is, word je gefusileerd. Zoo, en ga nu uit mijn oogen. En vlug."

Twee soldaten voerden den ontstelden heer Reding in een zijvertrek, waar hij ontdaan en bleek, doch naar het uiterlijk kordaat en kalm den dood ging afwachten.

Na een poos kwam er een soldaat de kamer binnenkuieren, en met een lachend gezicht als gold het een spelletje, dat hij gewonnen had, zei hij hem, dat het jammer was, maar dat hij niet gefusileerd worden zou. Een ander, een reizend koopman, die in het logement zijn intrek had, was zoo juist zich komen aanmelden als de dader.

Burgemeester Reding mocht vertrekken.

Hij volgde den soldaat naar buiten. Op het pleintje was een toeloop van volk.

„Kijk, daar gaat hij net," lachte de soldaat, en wees op een plek, waar een dichte groep volk stond. Reding naderde, en zag een peloton soldaten met het geweer aangelegd om vuur te geven, en tegen den muur vóór hen een doodsbleek, geblinddoekt man. Een diep medelijden greep hem aan. Hij naderde, keek . . . en het was of een hand hem de keel toekneep; zijn hart sloeg wild van ontzetting . . . Hij had Blum, den inbreker, herkend.

De schoten knalden, riktiktiktiktik, en als een neergemaaide halm zoo helde de man voorover en zonk ten gronde. Dood.

Ondanks het verbod van zijn weldoener had hij hem nog èenmaal een geschenk gegeven, het laatste, het grootste, het èene, alles: het geschenk van zijn leven.

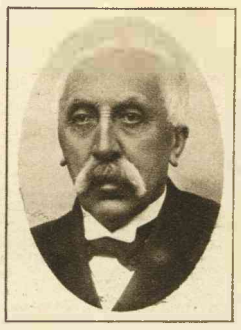

EEN JUBILEUM. *(foto D. v. Kreveld).*

Woensdag 28 Februari had in 't Concertgebouw te Amsterdam de feestelijke herdenking plaats van het 25-jarig bestaan van „Court Charité 8010, Ancient order of foresters". Onze foto geeft een groep van bestuur en leden der vereeniging.

PROF. JAN CAREL MATTHES.†

W. H. OLIVIER.†

F. J. W. VAN GOOR.†

Te Zürich is op 80-jarigen leeftijd overleden Prof. JAN CAREL MATTHES, oud-hoogleeraar in de Hebreeuwsche Taal en Letterkunde, de Israëlietische Oudheden, Letterkunde en hare geschiedenis. Hij was de stichter van de Universiteitsvereeniging, waarvan hij jaren lang het voorzitterschap bekleedde. — Te 's-Gravenhage is overleden de heer W. H. OLIVIER, oud-commissaris van politie aldaar, die vele jaren deel uitmaakte van het Haagsche politiecorps. — Den 16en Februari overleed te Zwolle de heer F. J. W. VAN GOOR, directeur van het spoorwegpostkantoor no. 3 aldaar.

W. A. A. LIERNUR.†

PROF. MR. G. A. VAN HAMEL†

MR. H. W. ANDRÉE WILTENS†

De heer W. A. A. LIERNUR, kunstschilder en oud-leeraar bij het hooger en middelbaar onderwijs, is te Deventer op 61-jarigen leeftijd overleden. — Na een korte ongesteldheid is te Amsterdam overleden Prof. Mr. G. A. VAN HAMEL, in 1842 te Haarlem geboren. De overledene was lid der Tweede Kamer en een zeer geziene persoonlijkheid in wetenschappelijke en kunstlievende kringen. — In den ouderdom van 65 jaar is te 's-Gravenhage overleden Mr. H. W. ANDRÉE WILTENS, gepensionneerd lid van den Raad van Justitie te Batavia.

„DE GEISHA" IN DEN KAMPSCHOUWBURG TE HARDERWIJK.

Onder zeer veel belangstelling is in den kampschouwburg te Harderwijk twee maal opgevoerd „De Geisha". Wij geven hiervan, links: Mevrouw Rosine Samehtini in de rol van „Molly Seamore"; midden: een groep der medespelenden; rechts: Corry Pinksen als „Mimosa". *(foto's Du Houx).*

Heete Zomers.

Tot de allerheetste zomers van vroegere tijden behoort de gedenkwaardige zomer van het jaar 1756, waarin de zevenjarige oorlog 'n aanvang nam. Bijna in elke maand van dat jaar vertoonde zich een hoogst aanzienlijk overschot aan warmte boven het gemiddelde van andere jaren. En hij was de voorlooper van 15 op elkaar volgende warme zomers, van 1756 tot 1770. Andere reeksen van warme zomers waren verder die van 1791—1798 (acht) van 1778—1783 en van 1872—1877 (telkens zes) van 1826—1828, van 1857—1859, van 1895—1897 en van 1904—1906, zijnde 4 reeksen van drie heete zomers. Verder waren er nog tienmaal telkens twee warme zomers, die op elkaar volgden. Door prof. O. Bahre is vastgesteld, dat er, van 80 heete zomers, niet minder dan 67, derhalve de groote meerderheid, groepsgewijs op elkaar volgen. De zomer van 1911 was evenwel van deze alle de warmste, en, ook in 't algemeen, bracht ons dit jaar een periode van droogte die in de annalen der weerstoestanden haars gelijken niet vindt.

—

Het puntje van een gauwe pen
Is 't felste wapen dat ik ken.

Cats.

—

In 't verleden
Ligt het heden,
In het nu
wat worden zal.

Bilderdijk.

—

De afwezigheid is voor de liefde hetgeen de wind is voor het vuur: ze bluscht de kleine uit en wakkert de groote aan.

Bussi Rabutin.

—

Ervarentheiten tijt den mensch veel dingen leeren.

Vondel.